

[Inge Krogh]

selv er narkomisbrugere, bør formentlig også anbringes i hvert fald nogenlunde sammen. Jeg mener, at de er så ødelagte både psykisk og legemligt, at de egentlig slet ikke kan følge med de andre, der er i fængslet. De er altså stadig væk de helt svage, og der må derfor tages specielt hensyn til dem.

Jeg mener, at narko i fængslet er et problem, som hurtigst muligt må bekæmpes.

Lis Starcke (DR):

Jeg er enig i, at narkomani er et samfundsspørgsmål, et stort og alvorligt spørgsmål. Forstander Jørgen Green er i en artikel kommet med temmelig hårde angreb, idet han siger, at politikerne, kriminalforsorgen og domstolene er med til at skabe en fortsat kriminalitet. Han påstår, at narkomaner ikke hører hjemme i fængsler. Det trækker han dog lidt tilbage senere og siger, at hvis det er hård kriminalitet, de har begået, er man nok nødt til alligevel at anbringe dem dér. Men mange af dem, der kun begår et indbrud – jeg siger »kun«, selv om jeg godt er klar over alvoren i det – for at få stoffer, som de trænger til, mener han skal behandles i stedet for at anbringes i fængslerne. Han mener, at de skal ind i et kontrolleret behandlingsforløb. Et socialpædagogisk og psykiatrisk tilbud må gives for at gøre dem stoffri. Han siger videre, som også hr. Wilhjelm sagde heroppefra, at det også ville betyde en nedgang i de kriminelle stofforhandlere i samfundet, og at antallet af fængslede narkomaner ville gå ned. Det ville i det hele taget betyde, at vi havde den fortsatte mulighed for den liberalisering af fængslerne, som vi også fra retsforbundets side mener skal fortsætte. Der ville også blive mindre narko i fængslerne.

Vi er mange, som har støttet os til den indstilling, der blev givet af den arbejdsgruppe, som blev nedsat af justitsministeriet, indstillingen om foranstaltninger mod vold, indsmugling af og handel med narkotiske stoffer m.v. i kriminalforsorgens lukkede anstalter. Det er alvorligt, at det står så tydeligt i en overskrift over en rapport, at der altså er brug for, at der gøres en stor indsats. Jeg deler de øvrige ordføreres beklagelse af, at vi først nu giver os til at drøfte den indstilling, der kom i december 1979; ellers kunne vi allerede have benyttet mange af de muligheder for at bekæmpe stofmisbruget og den

alvorlige narkotikahandel i fængslerne. Ganske vist er det vanskeligt at hindre, og det siger arbejdsgruppen også, men de peger dog på forskellige muligheder – nogle, der ville virke øjeblikkeligt, men især nogle, som ville virke på længere sigt.

Flere af de ting, som vil virke øjeblikkeligt, har andre talere været inde på, hvorfor jeg måske burde gå i gang med at tale om noget af det, som ville virke på længere sigt. Det vil bl.a. være, at afdelingerne bliver mindre. Det har ministeren også været inde på. Det er vanskeligt, fordi mange af vore lukkede anstalter er bygget på et så meget tidligere tidspunkt, at de ikke er indrettet på det. Vi siger over for det, at det bliver nødvendigt, at man får indrettet mindre afdelinger. Der er megen erfaring for, at det går dårligere, hvis afdelingerne er for store.

Det er noget, der vil koste penge, det ved vi jo. Der skal iværksættes ombygninger, og det er bevillingsmæssigt meget vanskeligt i dag, det ved vi jo godt. Alligevel tror jeg, at det vil være billigere for samfundet på lang sigt. Man må også sørge for at vedligeholde bygningerne, selv om det har været vanskeligt igennem de senere år.

Man klager i anstalterne over, at belægget er mere belastet end før. Det forklarer man ganske vist med noget af det, som også hænger sammen med den liberalisering, man har fået, at der er flere, som får betingede domme, og at der er mindre kriminaliteter, som man ikke straffer med fængsel, men det vil alligevel sige, at det er vanskeligere at behandle de indsatte, der er der, og at narkomanien i anstalterne er en meget alvorlig ting.

Små afdelinger betyder også, at det bliver lettere for personalet. Personalet kan bedre kende den enkelte, bedre prøve at få et bedre klima og bedre være i stand til at interessere de forskellige, ikke blot i arbejdssituationen, men også i fritiden.

Der er endnu ét punkt, hvor vi mener man bør sætte ind, og det er med hensyn til uddannelsen. Man må sørge for, at de ansatte er gamle nok til at være deres opgave voksen, og at de får en undervisning i forståelse af konfliktsituationer og i løsning af konflikter. Derfor mener vi, at de i hvert fald må have en grunduddannelse på mindst 3 år.

Vi mener, at nogle af de ting på længere sigt vil hjælpe på forholdene, men naturligvis